

JEHO DOTEK

Annora Nesta

Jeho dotek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Annora Nesta

Jeho dotek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JEHO DOTEK

JEHO DOTEK

Annora Nesta

Copyright © Annora Nesta, 2026

Cover design © Annora Nesta, 2026

ISBN e-knihy 978-80-269-2936-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2937-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2935-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

1. KAPITOLA

Reid

Sledoval mě od chvíle, co jsem se tady ukázal. Jeho oči se do mě vpíjely, pálily mě na kůži a já se před nimi nedokázal schovat.

Cítil jsem je *všude*. Klouzaly mi po tváři, dolů po krku a přes hrudník, kde se zastavily. Jako kdyby jim něco bránilo pokračovat dál.

Co by to tak mohlo být? Možná ty ruce, co se mě dotýkaly, jako bych jim patřil. Přejížděly po mém těle pořád a pořád dokola, přesto nesmyly stopy po jeho zkoumavých očích.

Měl jsem za to, že se jmenuje Nina, ale jistý jsem si na sto procent nebyl. Nedával jsem pozor, když se představila a nalepila se na mě jako žvýkačka na botu, sotva jsem se objevil ve dveřích.

Neměl jsem zájem o její náklonnost, i tak jsem dovolil, aby se mě dotýkala. Kroutila se přede mnou

v upnutých šatech bez ramínek a čas od času se o mě otřela v ubohé snaze ze mě vydolovat jakoukoliv reakci.

Nina (nebo Mia?) mi od první vteřiny lezla na nervy, ale její zájem jsem obrátil ve svůj prospěch. Kdyby se mě někdo zeptal, řekl bych, že jsem měl rovnou dva důvody, proč jsem ji od sebe ještě neodstrčil. První byl ten, že kdybych to udělal, nahrnuly by se ke mně další holky z její skupiny, které stály opodál a prohlížely si mě, jako bych byl nejlepším kus v nabídce.

Druhým důvodem bylo, že mi alespoň trochu pomohla odpoutat se od jeho lákavých a zvrhlých očí, co mi ani na chvíli nedaly pokoj.

Když mi nehtem přejela po klíční kosti, zvedl jsem pohled ke stropu, abych nemusel sledovat, jak se mnou zkouší flirtovat. Stropní světlo zakrývala vrstva červených a černých balónků. Celá výzdoba v domě byla sladěná do těchto barev. Dokonce i láhev vodky, kterou jsem držel v ruce a bojoval s pokušením vypít ji na jeden záťah do dna, na sobě měla červené a černé pruhy.

Každý večírek, který Cooper pořádal, se nesl v jiných barvách. Cooper... nebo to byl Copper? Já na jména nikdy moc nebyl, ale stejně mi bylo ukradený, jak se jmenuje. Jediné, co mě na něm zajímalo, bylo, že má stejně jako já zájem o motorky a že pořádá večírky, na kterých se mi alespoň na chvíli podaří zapomenout na skutečný život.

Napil jsem se z poloprázdné láhve a usmál se, když dorazily první příznaky opilosti. Začínala se mi motat hlava. *Konečně.*

Mia nebo Nina se ke mně naklonila a zašeptala mi do ucha slova, kterým jsem nerozuměl. Dům se prohýbal pod nárazy rockové hudby, která naštěstí přehlušila její pokusy o svádění. Nedostala ode mě žádnou reakci, ale to ji neodradilo. Zajela si rukou do černých vlasů, ladně se otočila a začala se mi třít zadkem o ptáka.

Dal jsem si dalšího loka, aniž bych odpověděl na její výzvu. Neměl jsem chuť na rychlovku, sex by mě nutil zůstat při smyslech, a to bylo to poslední, co jsem chtěl.

Prohnula se v zádech a znovu se o mě otřela. Moje alkoholem prolité tělo už nedokázalo udržet stabilitu, a tak jsem ustoupil dozadu a narazil zády do zdi.

„Dost,“ zavrčel jsem, když jsem si všiml, že ke mně bez váhání zamířila, aby se na mě znovu natiskla.

Aby mě držela v pasti, ze které nebylo úniku.

Projela mnou vlna strachu, co přebila otupující alkohol. Jen co se mě Nina dotkla, odstrčil jsem ji od sebe. Klopýtla na vysokých podpatcích a vrhla na mě nasraný pohled. „Seš kurva normální?“

„Nech mě bejt, Nino,“ řekl jsem nahlas, zatímco jsem se snažil zklidnit srdeční tep. Nebylo mi dobře a ona to jen zhoršovala.

Zamračení na make-upem zmalované tváři se prohloubilo. „Nino?“

Takže Mia? Sakra. Zapomněl jsem, jak jsou holky na jména háklivé. „Chtěl jsem říct Mio.“

Jak se ukázalo, ani tohle jméno nebylo správné. Přistoupila ke mně a vlepila mi facku. „Jsem Mira.“

Po tváři se mi rozlezla štiplavá bolest. Ušklíbl jsem se. „To byl můj třetí tip,“ zalhal jsem.

„Kreténe,“ zasyčela, napnula hrudník a vyrazila na lov další oběti v doprovodu svého malého holčičího gangu.

Díval jsem se, jak mizí v davu lidí, a zvedl láhev ke rtům. Pil jsem, dokud mě nepálilo hrdlo a nevytěsnil jsem z hlavy důvod, proč jsem se sem přišel zřít.

Alkohol plnil svůj účel a já se s každým lokem cítil lehčí, jako kdybych se začínal vznášet. *Do hajzlu, přesně to jsem potřeboval.* Většinu času jsem se snažil chlast omezit, protože jsem na něm začínal být ve svých třiatdvaceti letech tak trochu závislý, ale byly dny, jako dnes, kdy pro mě představoval jedinou záchranu. Jediný únik před tím, co mě čekalo doma. Alespoň na chvíli mi pomohl zapomenout.

Brzy jsem ale zjistil, že ani všechn alkohol světa by nestačil k tomu, abych zapomněl na *něj*. Měl jsem v sobě skoro celou láhev vodky, jeho oči jsem ale nedokázal nevnímat.

Pořád tam byly. Pořád mě sledovaly. Pořád mě k sobě volaly.

A já jim tentokrát neodolal.

Šoupl jsem do sebe další dva loky na povzbuzení a poprvé za večer se na něj podíval.

V domě bylo přes třicet lidí, přesto jsem hned věděl, kde ho najdu. Stál opřený o zeď kousek od vstupních dveří. Kdyby se jeho oči celou dobu neupíraly na mě, mýsl bych si, že chtěl mít přehled o tom, kdo vstoupí dovnitř a kdo odejde.

Na jména jsem sice nebyl, ale jeho jsem si z nějakého důvodu zapamatoval.

Abel Rivera.

Motorkář, syn ze slušné rodiny a kámoš bratra mého nejlepšího kámoše. *Nebo kámoš kámoše? Kámoš kámoše kámoše?* Zasmál bych se vlastním myšlenkám, kdyby mi po celém těle nenaskočila husí kůže.

Sledoval mě modrýma očima jako kořist a já nebyl idiot, abych si nedomyslel, co tím pohledem říká.

Co by ode mě mohl chtít.

Za představu, která se mi zjevila před očima, jsem vinil opilý mozek. My dva. Jedna postel. Jeho ruce na mých stehnech, moje péro v jeho puse.

Zakuckal jsem se a láhev mi málem vyklouzla z ruky. Netušil jsem, kde se to vzalo, ale z nepochopitelného důvodu mě noc strávená s ním neznechucovala tolik, jako když jsem si představoval sebe a tu holku.

Bylo mi sedmnáct, když jsem si uvědomil, že se mi líbí obě pohlaví. Takže ne. Nebylo šokující, že mě Abel přitahoval. A já ho očividně taky přitahoval. Ale to nic neznamenalo. Nepřišel jsem si sem zašukat a kvůli němu nebudu dělat výjimku. *Nebo ano?* Ne. Rozhodně ne.

Ale no tak. Vážně jsem nad tím uvažoval? Měl bych se kurva vzpamatovat a zmizet odsud dřív, než udělám nějakou blbost.

Jenže já zůstal. Zvedl jsem láhev a nepatrně na Abela kývl. Přihnul jsem si, a zatímco mi do krku stékala štiplavá tekutina, nepřerušil jsem ani na vteřinu oční kontakt.

Dobře, to se mi úplně nepovedlo. Ale tak pozdravem nic pokazit nemůžu, ne? Do hajzlu. Vážně bych měl přestat pít. Nejenže mi myšlenky přestávaly dávat smysl, ale tak trochu jsem zapomněl, že jsem přijel na motorce. Neměl jsem se jak dostat domů, ne že by mě to zase tolik trápilo. Bylo to poslední místo na téhle podělané planetě, kde jsem chtěl být.

Znovu jsem se napil, když mi v kapse zavibroval telefon. Sáhl jsem pro něj a podíval se na zprávu od mého nejlepšího kámoše Tysona, jehož bratr Nicolas je dobrý kamarád Abela, abychom v tom měli jasno.

Tyson: Kde jsi?

Zamračil jsem se. Kdyby to byl kdokoliv jiný, zprávu bych ignoroval. Ale Tysona nikdy.

Já: Na párty u Connora. Děje se něco?

Tyson: Ne, ale zítra se chci podívat do bytu. Půjdeš se mnou?

Moje zamračení se jen prohloubilo, zatímco jsem se snažil zaostřit na klávesnici, protože mi písmenka začínala splývat.

Já: Seš si tím jistý?

Tyson: Jo. Tak půjdeš se mnou, nebo ne?

Protočil jsem oči. *Milej jako vždy.*

Já: Jasně. V kolik?

Tyson: Kolem 15:00?

Já: Ok.

Schoval jsem telefon do kapsy a snažil se ignorovat tíhu v žaludku, kterou ve mně zpráva od Tysona zanechala. Nebyl to dobrý nápad. Zažil věci, ze kterých se ještě úplně nedostal. A ten byt, o kterém mluvil, to bylo místo, které ho mohlo stáhnout zpátky na dno.

Bylo to místo, kde skoro přišel o život.

Zvedl jsem oči od zhasnutého displeje a všiml si, že se ke mně Abel začal přibližovat. Polilo mě hor-ko. Znali jsme se několik let, ale nevyměnili si mezi sebou ani slovo. Byli jsme jen motorkáři, kteří spolu čas od času odjeli závod. Viděl jsem ho jako konkurenci, nic víc. Alespoň doteď.

Jak se přibližoval, cítil jsem, že mi pod kůží začíná pulzovat podráždění. Nemohl jsem si pomoci. Procházel davem s jistotou, která mě dusila. Dokud stál na druhé straně místnosti, byl jsem v pohodě. Ale on s každým dalším krokem narušoval můj osobní prostor a já si znovu připadal jako v pasti.

„Co máš kurva za problém?“ vyštěkl jsem, když se zastavil. Nebylo to ideální oficiální představení, ale v ten moment jsem chtěl jen jedinou věc – aby se ode mě držel dál.

Jenže Abel stál tak blízko, že jsem cítil jeho kořeněnou vůni, která mě začala pohlcovat. Jen se na mě nehnutě díval těma svýma ledovýma očima. Celého si mě prohlížely, jako by mě hodnotily.

V jeho tváři se nepohnul jediný sval, když promluvil. „*Já* mám problém, Reide?“

„Řekl bych, že ano, *Abele*,“ odsekl jsem a s mírným třasem v prstech nahmatal v kapse krabičku cigaret a zapálil si. Kouř mi na okamžik zakryl výhled na něj, ale i tak jsem vnímal, jak mi jeho oči vypalují díru do čela. „Můžeš mě nechat být?“ požádal jsem ho na rovinu. Z dálky bylo vážně všechno snazší. Mohl jsem klidně sám sobě přiznat, že mě vzrušuje. Ale teď, když byl tak blízko, mě to akorát děsilo.

„Ne,“ odpověděl suše.

„Jak jako ne?“ vydechl jsem kouř do jeho nesnesitelně atraktivní tváře. O co mu šlo? Chtěl mě vyprovokovat? Nejspíš ano, ale já mu to potěšení nedopřeju.

Přistoupil ještě o krok blíž. Tak blízko, že se naše boty skoro dotýkaly. „Zajímáš mě.“

Ta slova mě zasáhla jako rána elektrickým proudem. Odstrčil jsem ho dřív, než by se na mě stačil natisknout. „Neflirtuj se mnou,“ procedil jsem skrz zuby.

Roztáhl rty v úsměv. Byl to takový ten vědoucí, samolibý úsměv, který mi pil krev. „Nemáš zájem?“

Najednou jsem se ocitl mezi jeho tělem a zdí za mnou a vše se ve mně začalo bolestivě svírat. „Ne. Drž se ode mě kurva dál.“

„A když ne?“

Jeho hlas byl tichý, skoro jako šepot, ale přehlušil i rockovou hudbu. Přestože bylo očividné, že mě rozhodil, nechtěl jsem dělat scénu, a tak jsem odložil láhev na nejbližší stůl, típl cigaretu o okraj popelníku a bez dalšího slova odešel.

Třásl jsem se, jako by na mě někdo vylil kýbl ledové vody. Cítil jsem hrozně moc pocitů a ani jeden z nich se mi nelíbil. *Musíš odsud pryč. Hned*, křičel na mě rozum.

Jenže místo toho, abych zamířil ke dveřím, moje kroky vedly ke schodům do prvního patra. Schody se pode mnou trochu houpaly, ale já se soustředil na každý krok a nějakým zázrakem se mi podařilo dostat nahoru.

Změnil jsem názor. Potřeboval jsem najít holku, která by mě zaujala natolik, abych si s ní užil někde v koutě a vypnul. Potřeboval jsem fyzický kontakt,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jeho dotek***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.